

1

Prieš keletą metų buvo riesta su pinigais, tad sutikau dalyvauti Pensilvanijos universiteto surengtame tyrime. Šitaip atsidūriau universiteto miestelio medicinos centre Vakarų Filadelfijoje, didžiulėje auditorijoje, pilnoje moterų nuo aštuoniolikos iki trisdešimt penkerių metų. Kėdžių neužteko, o aš buvau viena iš paskutinių atvykusiųjų, taigi drebėdama prisėdau ant grindų. Nemokamai dalino kavą ir šokoladines spurgas, didelis televizorius rodė „Atpėk kainą“, bet visos moterys buvo įsmeigusios akis į savo telefonus. Atmosfera stipriai priminė transporto skyrių, kur išduodami vairuotojo pažymėjimai, skirtumas tik tas, kad čia mums mokėjo už valandas, tad žmonės, regis, buvo noriai nusiteikę pralaukti nors ir visą dieną.

Galiausiai atsistojo ir prisistatė baltu chalatu vilkinti daktarė. Pasakė, kad yra Suzana ar Steisi, o gal Samanta, ir kad ji dalyvauja klinikinių tyrimų programoje. Paskui perskaitė įprastą atsiribojimų nuo pasekmių ir įspėjimų sąrašą, priminė, kad kompensacijos bus išmokamos „Amazon“ dovanų kuponais, o ne čekiais ar grynaisiais. Keli žmonės nepatenkinti suburbėje, bet aš nesukau dėl to galvos – pažinojau vaikina, kuris pirko iš manęs

dovanų kuponus mokėdamas aštuoniasdešimt centų už dolerį, tad man tiko.

Kas keletą minučių Suzana (rodos, ji buvo Suzana?) perskai-tydavo iš savo segtuvo su gnybtuku vardą ir viena iš mūsų išėdavo iš patalpos. Nė viena iš išėjusiųjų negrįžo. Netrukus atsirado daug laisvų vietų, bet aš likau sėdėti ant grindų, nes abejoju, ar galiu sujudėti neapsivėmusi. Gėlė kūną, krėtė šaltis. Bet galiausiai tarp dalyvių pasklido gandas, kad medicininės ekspertizės čia nedaro, – kitaip sakant, niekas neims tyrimams mano šlapimo, netikrins pulso ir apskritai nedarys nieko, dėl ko galėčiau būti atmesta, – taigi įsidėjau į burną oksikodono tabletę ir čiulpiu, kol ištirpo geltonas, vašką primenantis paviršius. Tada išspjoviau į delną, sutraiškiau tarp nykščių ir kokią trečdalį sutraukiau per nosį. Būtent tiek, kiek reikia, kad grįžčiau į vėžes. Likusią dalį įdėjau į mažytę folijos skiautę vėlesniam metui. Po šito lioviausi drebėti, laukti ant grindų pasidarė ne taip jau blogai.

Po dviejų valandų daktarė galiausiai tarė:

– Kvin? Melori Kvin?

Vilkdama savo sunkią žieminę skrandą grindimis tarp kėdžių nukulniavau prie daktarės. Jeigu ji ir pastebėjo, kad aš apsi- nešusi, nieko apie tai nepasakė. Tik paklausė mano amžiaus (de- vyniolika) ir gimimo datos (kovo 3-ioji), paskui sulygino mano atsakymus su informacija segtuve. Spėju, daktarė nutarė, kad esu pakankamai blaivaus proto, ir per koridorių labirintą nusivedė mane į mažą belangę patalpą.

Ten ant sulankstomų kėdžių sėdėjo penki jauni vyrai, visi dėbsojo į grindis, negalėjau įžiūrėti jų veidų. Nusprendžiau, kad tai medicinos studentai arba rezidentai – jie vilkėjo ligoninės chalatais, tamsiai mėlynais ir išlygintais, lyg ką tik nuimtais nuo kabyklos.

– Melori, – tarė daktarė, – norėtume, kad atsistotum patalpos priekyje, veidu į šiuos vaikus. Štai ten, kur nupieštas X, puiku. Dabar leisk papasakoti, kas čia vyks, o paskui mes užrišime tau akis.

Pastebėjau, kad rankose ji laiko juodą akių kaukę – minkštą medvilninį antveidį, kokį mano motina užsidėdavo eidama miegoti.

Daktarė paaiškino, kad dabar visi vyrai žiūri į grindis, bet paskui, per kelias kitas minutes, jie kartais pažvelgs į mano kūną. Mano užduotis – pakelti ranką, jeigu pajusiu įsmeigtą „vyrišką žvilgsnį“. Ji liepė laikyti ranką pakeltą, kol tas pojūtis tęsis, o jam pasibaigus – nuleisti.

– Tai darysime penkias minutes, o paskui norėsime eksperimentą pakartoti. Ar turi kokių nors klausimų prieš mums pradėdant?

Nusijuokiau.

– Aha. Vaikiniai, ar skaitėte „Penkiasdešimt pilkų atspalvių“? Esu įsitikinusi, kad tai aprašyta dvyliktame skyriuje.

Tai buvo mano bandymas kiek praskaidrinti nuotaiką. Suzana mandagiai nusišypsojo, bet nė vienas iš vaikinių nekreipė į mane dėmesio. Jie krapštėsi su savo segtuvais ir sinchronizavo laikmačius. Nuotaika patalpoje buvo lyg per verslo susitikimą. Suzana uždėjo kaukę man ant akių, paskui pataisė dirželį, kad pernelyg nespaustų.

– Tvarka. Melori, ar gerai jautiesi?

– Žinoma.

– Ar pasiruošusi pradėti?

– Taip.

– Tada pradėsime, kai suskaičiuosiu iki trijų. Ponai, paruoškite laikrodžius. Vienas, du, trys.

Buvo keista ramiai išstovėti penkias minutes nieko nematant, visiškoje tyloje, žinant, kad tie vaikinai galbūt žiūri į tavo papus, šikną ar ką tik nori. Nebuvo jokių garsų ar kitų užuominių, kurios leistų nuspėti, kas vyksta. Bet aiškiai jutau, kad jie stebi. Keletą kartų pakėliau ir nuleidau ranką, tos penkios minutės atrodė kaip valanda. Kai baigėme, Suzana paprašė pakartoti eksperimentą, ir mes viską padarėme iš naujo. Paskui ji paprašė manęs pakartoti tai trečią kartą! Ir kai galiausiai nuėmė nuo akių raištį, visi vaikinai atsistojo ir ėmė ploti, lyg ką tik būčiau gavusi „Oskarą“.

Suzana paaiškino, kad jie darė šį eksperimentą visą savaitę su šimtais moterų, bet aš esu pirmoji, kuri pasiekė beveik tobulą rezultatą, – tris kartus pranešiau, kad mane stebi, 97 procentų tikslumu.

Daktarė liepė vaikinams pasidaryti pertraukėlę, o pati nusivedė mane į kabinetą ir pradėjo klausinėti. Iš kur aš žinojau, kad vyrai į mane žiūri? Negalėjau to paaiškinti žodžiais – tiesiog žinojau. Tai buvo miglotas pojūtis mano dėmesio periferijoje – kažkas panašaus į gresiančio pavojaus nuojautą. Lažinuosi, kad greičiausiai ir patys esate tai jutę ir puikiai suprantate, apie ką kalbu.

– Be to, buvo tam tikras garsas.

Jos akys išsiplėtė.

– Iš tikrųjų? Jūs kažką *girdėjote*?

– Kartais. Tas garsas labai aukštas. Tarsi prie pat ausies zvimbtų uodas.

Suzana taip greitai čiupo nešiojamąjį kompiuterį, kad tik per plauką jo neišmetė. Ji surašė krūvą pastabų, tada paklausė, ar norėčiau grįžti po savaitės ir atlikti daugiau bandymų. Atsakiau, kad už dvidešimt dolerių per valandą ateisiu, kiek tik ji norės.

Daviau savo mobiliojo telefono numerį, ji pažadėjo paskambinti ir susitarti dėl susitikimo, bet aš tą patį vakarą išmainiau savo *iPhone* į penkias oksikodono tabletes, tad Suzana nebeturėjo galimybės su manimi susisiekti ir aš daugiau apie ją negirdėjau.

Dabar, kai nebevartoju, galiuosi dėl milijono dalykų, ir išmainytasis *iPhone* yra menkiausias iš jų. Bet kartais prisimenu tą eksperimentą, ir man pasidaro smalsu. Bandžiau surasti tą daktarę internete, bet, aišku, nepamenu jos vardo. Vieną rytą sėdau į autobusą, nuvažiavau į universiteto medicinos centrą ir pabandžiau rasti aną auditoriją, bet šiandien universiteto miestelis atrodo kitaip, ten daug naujų pastatų, ir viskas persimaišė. Įvedžiau į gūglą tokius žodžius kaip „pojūtis, kad esi stebimas“, bet visi rezultatai teigė, jog iš tiesų tokio reiškinių nėra – nerasta jokių įrodymų, kad kas nors turėtų „akis viršugalvyje“.

Manau, jog galiausiai susitaikiau su tuo, kad to eksperimento iš tiesų nebuvo, kad tai tik vienas iš mano netikrų atsiminimų, išlikusių galvoje, nes vartojau oksikodoną, heroiną ir kitus narkotikus. Mano globėjas Raselas sako, kad netikri prisiminimai yra įprastas dalykas tarp vartojusiųjų. Pasak jo, narkomano smegenys „prisimena“ laimingas fantazijas, kad neužstrigtų prie tikrųjų prisiminimų apie tuos gėdingus dalykus, kuriuos darei norėdamas apkvaisti, apie visus sumautus būdus, kuriais skaudinai gerus, tave mylinčius žmones.

– Tiesiog įsiklausyk į savo istorijos detales, – sako Raselas. – Tu atvyksti į prestižinio „Gebenės lygos“* universiteto miestelį.

* Taip vadinami prestižiniai seniausi JAV šiaurės rytų universitetai (čia ir toliau – vertėjo pastabos).

Esi apsivožusi, bet tai niekam nerūpi. Įeini į patalpą, pilną gražių jaunų medicinos studentų. Paskui jie penkiolika minučių vėpso į tavo kūną ir galiausiai atsistoję ima ploti! Nagi, Kvin! Nereikia būti Zigmundu Froidu, kad tai perprastum!

Jis akivaizdžiai teisus. Vienas iš sunkiausių dalykų sveikstant nuo priklausomybės yra susitaikymas su tuo, kad nebegali pasitikėti savo smegenimis. Tiesą sakant, privalai suprasti, kad smegenys tapo tavo didžiausiu priešu. Jos pastūmės tave prie blogų sprendimų, įveiks logiką ir sveiką protą, iškraipys tavo džiaugsmingiausių prisiminimus ir pavers juos neįmanomomis fantazijomis.

Bet štai keletas nepaneigiamų faktų:

Aš esu Melori Kvin, man dabar dvidešimt vieni.

Gydžiausi nuo priklausomybių aštuoniolika mėnesių ir galiu sąžiningai pasakyti, kad nebeturiu jokio noro vartoti alkoholį ar narkotikus.

Baigiau anoniminių alkoholikų programą „Dvylika žingsnių“ ir atidaviau gyvenimą į mūsų Viešpaties ir gelbėtojo Jėzaus Kristaus rankas. Nepamatysite manęs gatvėse su Biblija rankose, tačiau meldžiuosi kiekvieną dieną, kad Jis padėtų man išlikti blaiviai, ir kol kas tai veikia.

Gyvenu šiaurės rytų Filadelfijoje, „Saugiame uoste“ – tai miesto išlaikomas pastatas moterims, pasiekusioms vėlyvąjį gijimo nuo priklausomybių etapą. Mes vadiname jį „namais trimis ketvirčiais“, o ne laikina prieglauda, nes visos įrodėme, kad nebevartojame, todėl gavome daug asmeninės laisvės. Pačios perkamės maistą, jį ruošiame ir neturime kalno erzinančių taisyklių.

Nuo pirmadienio iki penktadienio dirbu mokytojos padėjėja „Tetos Bekės vaikų globos akademijoje“ – tai pelių knibždančių sujungtų namų eilė su šešiasdešimt darželinukų nuo dvejų iki penkerių metų. Taigi didelę dalį gyvenimo praleidžiu keisdama

sauskelnes, dalindama „Goldfish“ sausainius ir per DVD grotuvą leisdamą „Sezamo gatvę“. Po darbo einu pabėgioti, paskui traukiu į susirinkimus arba tiesiog lieku „Saugiame uoste“ su kitomis moterimis, per „Hallmark Channel“ mes žiūrime tokius filmus kaip „Plaukiant į meilę“ arba „Per amžius mano širdyje“. Juokitės, jei norite, bet užtikrinu, kad įsijungę „Hallmark Channel“ niekada nepamatysite filmo, kuriame prostitutė šniaukščia baltus miltelius. Aš nenoriu, kad tokie vaizdiniai liktų mano smegenyse.

Raselas sutiko būti mano globėju, nes kadaise buvau tolimų distancijų bėgikė, o jis ilgai treniravo sprinterius. Per 1988 metų vasaros olimpinės žaidynes jis buvo JAV komandos trenerio padėjėjas. Vėliau vadovavo Arkanzaso ir Stanfordo universitetų komandoms, dalyvavusioms studentų lengvosios atletikos čempionatuose. Bet paskui apsvaigęs nuo metamfetamino jis automobiliu pervaziavo savo kaimyną. Raselas atsėdėjo penkerius metus už netyčinę žmogžudystę, vėliau tapo išventintu pastoriu. Dabar jis globoja penkis ar šešis narkomanus vienu metu, daugelis jų – buvę sportininkai, tokie kaip jis.

Raselas įkvėpė mane vėl pradėti treniruotis (jis tai vadina „grįžimo į vėžes bėgimu“) ir kiekvieną savaitę sudaro man asmeninių treniruočių planą, pakaitomis versdamas tai bėgioti ilgus maratonus ir trumpus sprintus palei Skulkilio upę, tai liepdamas dirbti su svarmenimis Krikščioniškojoje jaunuolių sąjungoje. Raselui šešiasdešimt aštuoneri, jis turi dirbtinį klubą, bet vis tiek išstumia du šimtus svarų, o savaitgaliais treniruojasi su manimi patarinėdamas ir ragindamas. Jis amžinai man primena, kad moterys bėgikės pasiekia viršūnę būdamos trisdešimt penkerių, tad mano geriausi metai dar priešaky.

Dar jis mane skatina planuoti ateitį – pradėti viską nuo pradžių naujoje aplinkoje, toli nuo senų draugų ir įpročių. Būtent todėl

Raselas surengė man darbo pokalbį su Tedu ir Karolina Maksvelais – jo sesers draugais, kurie ką tik persikėlė į Spring Bruką Naujajame Džersyje. Jie ieško auklės penkerių metų sūnui Tedžiui.

– Jie ką tik grįžo iš Barselonos. Vyras dirba su kompiuteriais. O gal verslo srityje. Žodžiu, kažkuo, kam gerai moka, o detales pamiršau. Taigi jie atsikraustė čia, kad Tedis – vaikas, ne tėvas – rudenį pradėtų eiti į mokyklą. Tiksliau, į priešmokyklinį vaikų darželį. Taigi jie nori, kad padirbėtum pas juos iki rugsėjo. Bet jeigu viskas klostysis gerai, kas žino? Galbūt jie norės, kad liktum ilgiau.

Raselas pažadėjo mane nuvežti į darbo pokalbį. Jis vienas iš tų vyrų, kurie visada rengiasi sportiškai, netgi kai nesitreniruoja. Šiandien jis vilki „Adidas“ treningus su baltais dryžiais. Visureigiu važiuojame per Beno Franklino tiltą kairiąja kelio juosta tarp kitų mašinų, o aš gniaužiu rankenėlę ir dėbsau į savo kelius bandydama nepasiduoti baimei. Nelabai gerai jaučiuosi automobiliuose. Visur keliauju autobusu arba metro, tai pirmas kartas beveik po metų, kai išvykstu iš Filadelfijos. Turime sukarti viso labo dešimt mylių iki priemiesčio, bet atrodo, kad skrendu į Marsą.

– Kas yra? – klausia Raselas.

– Nieko.

– Tu įsitempusi, Kvin. Atsipalaiduok.

Bet kaip gali atsipalaiduoti, kai mums iš dešinės pravažiuoja didžiulis tarpmiestinis autobusas? Tai lyg „Titanikas“ ant ratų, taip arti, kad galėčiau iškišti pro langą ranką ir jį paliesti. Palaukiu, kol autobusas pravažiuos ir vėl galėsiu kalbėti nerėkdama.

– O ką gali papasakoti apie mamą?

– Karolina Maksvel. Ji gydytoja karo veteranų ligoninėje. Ten dirba mano sesuo Džina. Šitaip ir sužinojau apie ją.

– Ką ji apie mane žino?

Raselas gūžteli pečiais.

– Žino, kad nevarioji aštuoniolika mėnesių. Žino, kad gavai iš manęs geriausias profesines rekomendacijas.

– Aš ne apie tai.

– Nesijaudink. Papasakojau jai visą tavo istoriją, ir ji nekant-
rauja su tavimi susitikti.

Turbūt mano išraiška atrodo nepatikli, nes Raselas spaudžia
toliau:

– Ta moteris gauna algą už darbą su priklausomybių turin-
čiais žmonėmis. Jos pacientai yra veteranai – kalbu apie karinio
laivyno „jūrų ruonius“, kurie Afganistane patyrė tikrai sumautų
karo traumų. Nesuprask klaidingai, Kvin, bet, palyginti su jais,
tavo istorija nėra tokia jau bauginanti.

Kažkoks šiknius pro džipo langą išmeta plastikinį maišelį,
mums nėra erdvės nuo jo išsisukti, taigi lėkdami šešiasdešimties
mylių per valandą greičiu susiduriame su tuo maišeliu ir pasi-
girsta garsus *POKŠT*, lyg dužtų stiklas! Atrodo, tarsi būtų sprogsi
bomba. Raselas tiesiog ištiesia ranką prie oro kondicionavimo
sistemos ir pasuka per dvi padalas, kad būtų vėsiau. Neatitrau-
kiu akių nuo savo kelių iki pat akimirkos, kai išgirstu, kad vari-
klis rimsta ir mes lėtiname greitį, paskui pajuntu švelnų posūkį
mums išvažiuojant iš greitkelio.

Spring Brukas yra vienas iš tų mažų Pietų Džersio kaimelių,
išdygusių po Amerikos nepriklausomybės karo. Jis pilnas senų
kolonijinio ir Viktorijos stiliaus namų su palei priebučius kaban-
čiomis JAV vėliavomis. Gatvės lygiai išgrįstos, šaligatviai neprie-
kaištingi. Niekur nerasi net menkiausios šiukšlės.

Sustojame prie šviesoforo, Raselas nuleidžia langus.

– Girdi? – klausia.

– Nieko negirdžiu.

– Būtent. Čia ramybė. Tai tobula vieta tau.

Įsijungia žalia šviesa, ir mes įvažiuojame į per tris kvartalus besidriekiantį parduotuvių ir restoranų ruožą: tailandiečių virtuvė, glotnučių kavinė, veganų kepykla, šunų dienos priežiūros centras, jogos studija. Paskui popamokinė „Matematikos gimnazija“ ir knygynas su kavine. Ir, žinoma, „Starbucks“ su daugybe lauke stoviniuojančių paauglių ir vaikigalių, sulindusių į savo *iPhone*. Jie atrodo lyg vaikai iš „Target“ prekybos centro reklamos: drabužiai margaspalviai, avalynė visiškai nauja.

Tada Raselas pasuka į šoninę gatvelę, ir mes pravažiuojame vieną nuostabų priemiesčio namą po kito. Čia auga aukšti didingi medžiai, jie meta šešėlį ant šaligatvių ir užlieja kvartalą spalvomis. Užrašai didžiosiomis raidėmis: ČIA GYVENA VAIKAI – SULĖTINK GREIT! Kai pasiekiame keturių gatvių sankryžą, neoninę saugos liemenę vilkintis ir besišypsantis eismo reguliuotojas pamoja mums ragindamas važiuoti. Viskas taip nuostabiai sudėliota, kad atrodo, jog riedame pro kino dekoracijas.

Pagaliau Raselas sustoja šalikelėje, svyruoklinio gluosnio šešėlyje.

– Ką gi, Kvin, ar tu pasiruošusi?

– Aš nežinau.

Nuleidžiu saulės skydelį ir žiūriu į savo atspindį veidrodyje. Raselo siūlymu apsirengiau lyg vasaros stovyklos vadovė: žali marškinėliai apskritu kaklu, chaki spalvos šortai ir nepriekaištingai balti kedai. Anksčiau turėjau ilgus, juodus, liemenį siekiančius plaukus, bet vakar nusikirpau kasą ir paaukojau ją labdaringai kovos su vėžiu organizacijai. Dabar turiu sportišką trumpą šukuoseną ir savęs nebeatpažįstu.

– Duosiu du nemokamus patarimus, – sako Raselas. – Pirmiausia, būtinai pasakyk, kad jų vaikas talentingas.

– O iš kur aš žinosiu?

– Tai nesvarbu. Šiame miestelyje visi vaikai yra talentingi. Tiesiog rask būdą tai įterpti į pokalbį.

– Gerai. Koks antras patarimas?

– Na, jeigu pokalbis susiklostys blogai. Arba jeigu atrodys, kad jie tavęs neketina priimti. Visada gali pasiūlyti tai.

Jis atidaro daiktinę ir rodo šį tą, ko tikrai nenoriu neštis į namą.

– Ak, Raselai, nežinau.

– Paimk, Kvin. Galvok apie tai kaip apie kozirinę kortą. Tau nebūtina jos naudoti, bet gali prireikti.

Reabilitacijos klinikoje prisiklausiau pakankamai siaubo istorijų, tad žinojau, kad jis turbūt teišus. Paimu tą kvailą daiktą ir įsidedu į rankinės gilumą.

– Puiku, – sakau. – Ačiū, kad užvežei.

– Klausyk, aš palauksiu „Starbucks“. Paskambink, kai baigsi, parvešiu tave.

Tvirtinu, kad viskas gerai, grįšiu į Filadelfiją traukiniu, ir raginu Raselą važiuoti namo, kol neprasidėjo dar baisesni kamščiai.

– Gerai, bet paskambink, kai baigsi, – sako jis. – Noriu žinoti viską iki smulkmenų, sutarta?

2

Išlipusi iš automobilio patenku į tvankią drėgną birželio popietę. Raselas pypteli nuvažiuodamas, o aš nutariu, kad kelio atgalios nebėra. Maksvelų namas didelis, klasikinio Viktorijos stiliaus, trijų aukštų, apkaltas geltonu medžiu, padailintas baltais papuošimais. Veranda taip pat didelė, čia stovi pinti baldai, vazonai su geltonomis gėlėmis – saulutėmis ir begonijomis. Jų sklypas ribojasi su miško masyvu, – o gal tai koks nors parkas? – tad gatvė aidi nuo paukščių giesmių, girdžiu, kaip čirpia ir treliuoja vabzdžiai.

Einu plokštėmis grįstu takeliu, užkopiu laiptais į verandą. Kai nuspaudžiu skambutį, duris atidaro mažas berniukas. Jo plaukai rausvai oranžinio atspalvio, styrantys į viršų. Jis primena man lėlę trolį.

Pritupiu, kad galėtume žiūrėti vienas kitam į akis.

– Lažinuosi, kad tu Tedis.

Berniukas droviai nusišypso.

– Aš – Melori Kvin. Ar tavo...

Jis apsisuka ir nulekia laiptais į antrą aukštą, dingdamas man iš akių.

– Tedi!

Nežinau, ką daryti. Prieš mane – nedidelis prieškambaris ir koridorius į virtuvę. Matau valgomąjį (iš kairės), svetainę (iš dešinės) ir puikias pušines grindis (visur). Mane pribloškia gaivus švaros kvapas iš centrinio oro kondicionieriaus – jis persimaišęs su švelniu „Murphy Oil“ valiklio aromatu, tarsi kažkas būtų ką tik čia išplovęs grindis. Baldai atrodo šiuolaikiniai ir nauji, lyg ką tik atvežti iš „Crate and Barrel“ salono.

Vėl nuspaudžiu durų skambutį, bet jis neišleidžia jokio garso. Nuspaudžiu dar tris kartus – nieko.

– Sveiki!

Tolimajame namo gale, virtuvėje, pamatau moters siluetą, ji atsisuka ir mane pastebi.

– Melori? Tai tu?

– Taip! Sveiki! Bandžiau skambinti prie durų, bet...

– Žinau, atleisk. Mes jį sutaisysime.

Man nespėjus nusistebėti, iš kur Tedis žinojo, kad aš atvykau, ji eina manęs pasveikinti. Jos eisena grakščiausia, kokią tik esu mačiusi, – juda be garso, kojos vos liečia grindis. Moteris aukšta, liekna, šviesiaplaukė, šviesios odos ir švelnių veido bruožų, jie atrodo pernelyg trapūs šiam pasauliui.

– Aš Karolina.

Ištiesiu ranką, bet ji pasveikina mane apkabindama. Karolina yra iš tų žmonių, kurie spinduliuoja šilumą ir užuojautą, ji laiko mane apkabinusi akimirką ilgiau, nei būtina.

– Taip džiaugiuosi, kad tu čia. Raselas pasakojo apie tave daug nuostabių dalykų. Ar tikrai nevartoji aštuoniolika mėnesių?

– Aštuoniolika su puse.

– Neįtikėtina. Po visko, ką tau teko pereiti? Tai tiesiog nuostabu. Turėtum labai savimi didžiuotis.

Nerimauju, kad galiu apsiverkti, nes nesitikėjau, jog Karolina ims manęs klausinėti apie kovą su priklausomybe, vos įžengus į jos namus. Bet pajuntu palengvėjimą, kad ši tema baigta ir blogiausios mano kortos jau sudėtos ant stalo.

– Tai nebuvo lengva, bet su kiekviena diena vis lengviau.

– Būtent tai sakau savo pacientams. – Karolina atsitraukia per žingsnį ir nužvelgia mane nuo galvos iki kojų, paskui nusišypso. – Tik pažiūrėk, kaip dabar atrodei! Tokia sveika, tokia švytinti!

Namo viduje tvyro maloniai gaivi šešiasdešimt aštuonių laipsnių pagal Farenheitą temperatūra – smagu pasislėpti nuo lauke alinančio karščio. Nuseku paskui Karoliną pro laiptus, po antro aukšto laiptų aikštele. Virtuvė pilna saulės šviesos ir atrodo lyg laidos apie valgio ruošą filmavimo scena. Čia stovi didelis ir mažas šaldytuvai, dujų viryklė su aštuoniais degikliais. Kriauklė primena geldą, ji tokia plati, kad turi du atskirus čiaupus. Dar yra dešimtys stalčių ir spintelių, vis kitokios formos ir dydžio.

Karolina atidaro mažytes dureles, ir suprantu, kad tai trečias miniatiūrinis šaldytuvas, prigrūstas šaltų gėrimų.

– Pažiūrėkime, ką čia turime. Yra selterio, kokosų vandens, šaltos arbatos...

– Mielai išgerčiau selterio. – Pasisuku pasigrožėti siena, sudaryta iš langų, išeinančių į galinį kiemą. – Nuostabi virtuvė.

– Ir milžiniška, ar ne? Gerokai per didelė trimis žmonėms. Bet mums labai patiko kitos patalpos, tad ir atsikraustėme. Tiesiai už mūsų yra parkas, pastebėjai? Tedis mėgsta vaikštinėti po miškus.

– Skamba smagiai.

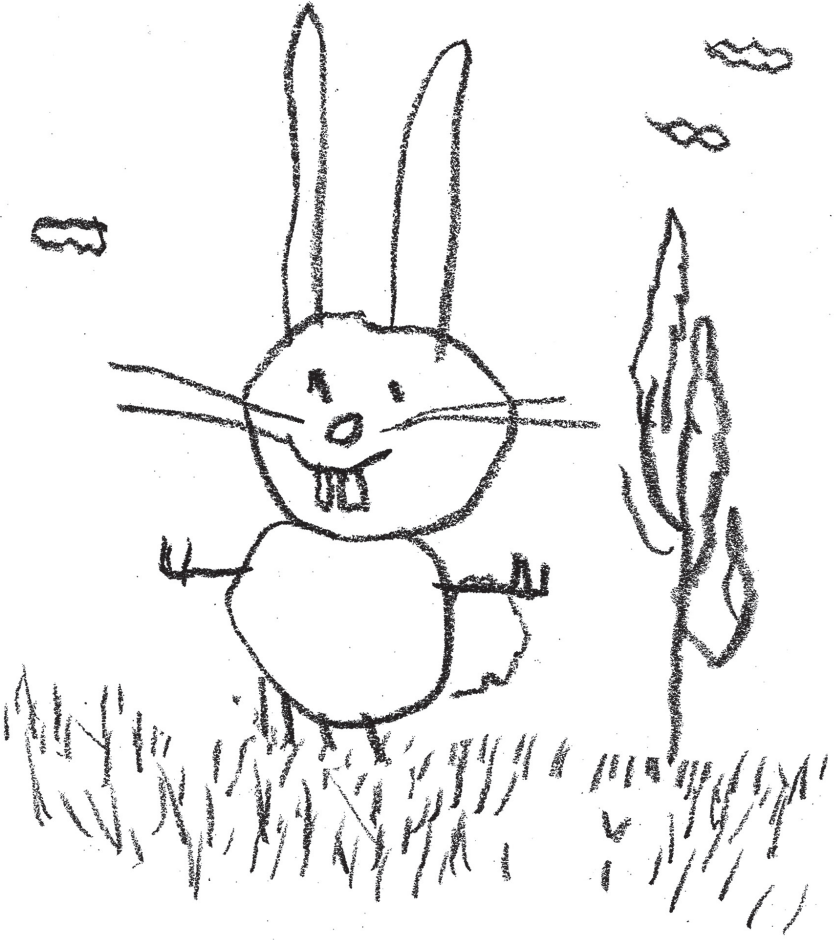
– Bet mes nuolat tikriname, ar jis nepasigavo erkių. Nupirkiau apsaugą nuo vabzdžių.

Karolina prideda stiklinę prie ledo automato, ir kai iškrinta dešimtys mažyčių kristalinių ledo perlų, pasigirsta švelnus žvangėjimas – lyg varpelis jų namo verandoje. Pasijuntu, lyg ką tik pamačiusi stebuklingą triuką. Ji pripila stiklinę putojančio selterio ir paduoda man.

– Gal norėtum sumuštinio? Paruošti ko nors?

Papurtau galvą, bet Karolina vis tiek atidaro didįjį šaldytuvą, ir prieš mane atsiveria tikras švediškas stalas. Nenugriebto ir sojų pieno pakuotės, kartoninės dėžutės su rudais, laisvai vaikstančių vištų kiaušiniiais, pintos talpos kibirėliai su bazilikų padažu, humusu ir meksikietiškomis pomidorų salotomis. Pleišto formos sūriai ir kefyro buteliai, balti tinkliniai maišeliai su lapuotomis žaliomis daržovėmis. Ir vaisiai! Didžiuliai plastikiniai indai su braškėmis ir šilauogėmis, avietėmis ir gervuogėmis, kantalupomis ir melionais. Karolina paima maišelį su mažytėmis morkomis ir pintą humuso, paskui alkūne uždaro šaldytuvą. Ant jo durų pastebiu vaikišką piešinį – nepatyrusia, neįgudusia ranka pavaizduotą triušiuoką. Paklausiu, ar tai Tedžio darbas, ir Karolina linkteli.

– Dar tik šešios savaitės šiuose namuose, o jis jau užsimena apie naminius augintinius. Pasakiau jam, kad pirmiausia turime išpakuoti mantą.

– Regis, jis talentingas, – sakau ir nerimauju, kad šie žodžiai skamba tarsi per jėgą, lyg būčiau nuėjusi per toli taip greitai juos pasakydama.

Bet Karolina su manimi sutinka!

– Ak, neabejotinai. Jis tikrai išsiskiria iš savo bendraamžių. Visi taip sako.

Kai susėdame prie mažo valgomojo stalo pusryčių kampelyje, Karolina paduoda man popieriaus lapą.

– Mano vyras atspausdino tam tikras taisykles. Nieko labai beprotiško, bet norėtume, kad tokių dalykų čia nebūtų.

NAMŲ TAISYKLĖS

1. Jokių narkotikų
2. Jokio alkoholio
3. Jokio tabako
4. Jokių nešvankybių
5. Jokio televizoriaus ar kompiuterio
6. Jokios žalios mėsos
7. Jokio greitojo maisto
8. Jokių svečių be leidimo
9. Jokių Tedžio nuotraukų socialiniuose tinkluose
10. Jokios religijos ir prietarų, susitelkime į mokslą

Apacioje po sąrašu yra vienuolikta taisyklė, pridurta gražia moteriška rašysena:

Smagiai leiskime laiką! 😊

Man net nebaigus skaityti taisyklių, Karolina ima už jas atsiprašinėti.

– Mes labai nespaudžiame dėl septintos taisyklės. Jei nori iškepti keksiukų ar nupirkti Tedžiui ledų, viskas gerai. Tiesiog jokių gazuotų gėrimų. Ir mano vyras griežtai žiūri į dešimtą taisyklę. Jis inžinierius. Dirba technologijų srityje. Tad mokslas labai svarbus mūsų šeimai. Mes nesimeldžiame ir nešvenčiame Kalėdų. Jeigu žmogus nusičiaudėjo, netgi nesakome „telaimina tave Dievas“.

– O ką sakote?

– *Gesundheit*. Arba „į sveikatą“. Tai reiškia tą patį.

Jos balse pasigirsta atsiprašantis tonas, matau, kaip ji žvilgteli į auksinį kryžiuką, kabantį man ant kaklo, – tai mano motinos dovana per Šventąją Komuniją. Užtikrinu Karoliną, kad jos namų taisyklės man nekels rūpesčių.

– Tedžio religiniai įsitikinimai yra jūsų reikalas, ne mano. Aš čia tik tam, kad suteikčiau jam saugią, globėjišką ir ugdymui palankią aplinką.

Rodos, ji pajuto palengvėjimą.

– Ir smagiai leistumėte laiką, taip? Tai vienuolikta taisyklė. Gal norėsi kada nors surengti ypatingą išskylą? Į muziejų arba zoologijos sodą? Mielai viską apmokėsime.

Kurį laiką kalbame apie darbą ir pareigas, bet apie asmeninius dalykus Karolina nelabai klausinėja. Sakau jai, kad užaugau Pietų Filadelfijoje, Šanko gatvėje, kiek į šiaurę nuo stadionų. Gyvenau su motina ir jaunesne seserimi, prižiūrėjau viso kvartalo šeimų vaikus. Baigiau Centrinę vidurinę mokyklą ir buvau ką tik gavusi visą sportinę stipendiją Pensilvanijos universitete, kai mano gyvenimas staiga nuslydo nuo bėgių. Visa kita Karolinai turbūt pasakojo Raselas, nes ji neverčia manęs pasakoti bjaurių dalykų.

Vietoj to sako:

– Gal mums derėtų susirasti Tedį? Pažiūrėti, kaip jums sekasi sutarti?